

M. N. MŰZÉUMI KÖNYVTÁR
Hirnap-Könyvtár
Növedéknapló
1898. év. 309.

Redactor responsabil :
IUSTIN ARDELEAN!

Abonamentele se fac,
plătindu-se uainte în
Oradea-Mare.

Ese în fiecare Duminică.
PREȚUL:
Pe 1/4 de an 1 fl. 50 cr.
Pe 1/2 de an 3 fl. — cr.
Pe un an 6 fl. — cr.
Pentru România și
străinătate, un an 20 fr.

VIZITIUL DESPERAT.

Baş Pavelea : Mi-a pus „biha“, hire-ar al dracului; mi-a mâncat tot abracul și tot nu-mi pôte scôte carul „inglodat“ ! N'am încotro, decât s'o desprind și s'o daŭ naibi!

Cel.

La anul nou (1898.)

— Dedicată cetitorilor și cetitoarelor. —

Cu al meu dulce ciripit
O se scot anu 'nvechit
De la cetitori din casa,
Iar in locu-i, dupa masa,
Le-aduc: *An nou fericit!*

Seasa ani, de cand tot zbor
La publicul cetitor
De prin orase si sate,
Se-i fac grijele uitate
Cu satira si humor!

Seasa ani pusii la revas,
De cand pedepsesc pe lasii;
De cand port in sin menirea
S'aprind focul si iubirea
Cea de neam in Romanași!

Iar cu zborul ce-l fac adii
Risipesc ori-ce necaz,
Ca 'n a *septea an* de zile
Voiu umplea lumea de file
Din pulpitul meu cu haz!

Celor lasii si vendetorii
Le voiu bate pe stobori
Sentinta de judecata
La vieata lor patata,
Cu verdict de: *tradatori!*

Celor buni -- ca si 'n trecut
Si 'n viitor le-oiu fi scut;
Celor rei cu ne'ndurare
Le-oiu da varga pe spinare
Fara regaz de-un minut!

Grabiiti dar si ve-abonati
La „Vulturul“ din Carpati,
De voiiti ca 'n fericire
Se traiiti si 'ntr'o unire
Pentru neam toti se lucrati!

*Cetitorul, la moment
Se trimita-abonament
„Vulturului“ din Bihor,
Care-l asteapta cu dor
Si c'un nobil sentiment!*

*

Adii, in ziua de an nou,
Daui *nevestelor* cadoi:
Traiu fericit, ingeresc,
Si dorul lor sufletesc!

Fetelor concert si bal,
Peitori in carnaval;
Iar *junilor* gand curat
De peite si 'nsurat!

Advocailor: clienti;
Medicilor: Pacienti,
Tot din unguni si jidani
Plini de bole si de bani!

Onorar la *profesori*,
Cuincuenal la *nvetatori*
Si vacante lungi le pun:
De la Pasti pan' la Craciun!

Preotilor: cununii
Si venit de patru mi,
Prescuri, pause si lumini
Si-administrari prin vecini!

La *notari, primari, jurati*:
Alegeri de deputati;
In tot satul candidati
Cate cinci baroni bogati!

Domnilor *comercianti*
Le dau musafiri galanti:
Fraților meșesugari:
Lucru mult si téguri mari!

Daui stipendii la *studenti*
Si calculi de „eminenti“,
Escursiuni si preumbari
Si-un vagon plin de sugari!

Plugarilor: grau curat,
Optzeci de mesuri p'un hat,
Prune 'n prun si nucii in nuc,
Dece struguri p'un butuc!

Voue, gandiri cristaline
Si multe idei sublime
Si ve 'ncununez cu flori
Scumpii mei conlucratori!

* *

Pe tote sa le 'mplineasca,
Provedinta cea cereasca,
Dar, nucumva se uitați,
„Vulturul“ se-'l abonati! . . .

Vulturul.

Peptenare modernă.

Domna (cătră bărbatul ei, deputat guvernamental): Cum, puiule, pleci la sedința nepeptenat?
Domnul deputat: Las', nu te neliniștească, c'o să mă peptene acolo opoziția!

Esposeu archipăsăresc.

— Archipăsărescul Rege despre anul precedent. —

Domnilor frați și fraților domni! De vr'o câțva vreme, precum d-văstră bine știți, par'că cimpoiul românesc tot a jale ne-a suflat; Lucaciū gâdălea pe Rațiu și Coroian; Rațiu, prin gâdăliturul seū de profesiune, Dr Dăian, gâdălea pe Lucaciū, iar de gâdăliturile acestea nu rideaū cei gâdăliți, fără *rideaū străini*. Dintre toți acestia însă cel mai morso-cat a fost părintele Mangra, vorba Românului:

Frați de frați, când vē certați:
Numai în călugăr dați!

Părintele Mangra însă, inimă bună și românească cum e, a ȓis, că *nu acela e cel viteaz care dă, fără acela care rabdă* și el a mers tot înainte până ce i-a succes a afla nodul nexului causal în mareața adunare de la 23 dec. 1897. din Arad.

Deci, domnilor frați și fraților domni, apropierea părților litigante e iminentă, falnicul luptător Rațiu și stejarul națiunei Lucaciū sunt pe calea împăcării și atunci veți vedea numai, cum aū se meargă afacerile noastre strună. Dr Dăian cu Rusu-Șirianu aū să se cunune dupa căsătoria civilă prin matriculantul archipăsăresc, plăcutul dōmnei Rudow: Iustin *Ardelean*. În aceasta ȓiuă epocală în vieața flocăiturilor naționale, la sublimul act al acestei cununii vor asista toți reprezentanții puterilor mai însemnate, cărora le va cânta cu duiosie bardul național D. Voniga pe dipla divinului trubadur Bortoșiu Ghiță din Băița (și nu din Vășcău, dracu 'l țipe într'un tău.)

Fraților domni și domnilor frați! În politica esternă marii diplomați atâta aū suflat și umflat foiul diplomatic, că pe unii cinstiți suflero-unflători, în zorul marei impetuosități de a dipla cu forfoiul artistic la piesa tragi-comică, numită „concertul european“, cum, cum nu: i-aū fript scanteile de-a binele pe la onorabilele diplomatești nasuri.

Frământat'aū într'atâta aluatul „marilor interese generale“, de s'a învërtoșat în așa grad, că vrënd se administreză din el avidului laringine, ți se oprește în gât, amenințându-te cu formula înecare, de cumva nu-ți va fi la îndemână chirurgia diplomatică cu laxativele ei purgătoare.

Marii și micii meșteri aū fost în tot decursul anului neobosiți întru făurirea de zale și catene, cu cari se cuiraseze „siguranța păcii“, și noroc, că în marea preocupățiune cu care lucraū în usina „păcii“, îi advertizaseră vecinii, că usina le luase foc, altcum ușor se putea întâmpla să arȓă și ei, cu usină și cu „pace“ cu tot. Așa mulțumită însă înaltelor calități de distinsă erudițiune a profundității științifice a creerilor luminați de distinse prevederi politice, cu cari celebrele glave diplomatice pus'aū tōte gingașele chițibușuri în regulă, și le-a succes pacificarea „păcii“, carea acuma pōte durmi liniștită până ce se va scula iară!

Va să ȓică — cum ar ȓice omul ce vrea să ȓică ceva — cu politica esternă, după ce un an întreg aū

făurit la ea atâtea căpăini inciocănite și aū foit și hârgoit atâtea instrumente, stăm frumos, căci și țerile tōte sustaū încă în sus și în jos. În special:

Austro-Ungaria.

Relațiunile noastre diplomatice sunt cu tōte puterile cele mai escelente. Apropierea diplomaților nostri de Rusia e privită cu ochi buni și fōrte deschiși din partea Prusiei. Ei vęd în aceasta promovarea *sincerelor* lor relațiuni *vechi* cu Francezii. Și când daū espresiune acestor sentimente, le crește inima în mărimea unui bob de mazere.

Cu Bălcaniū încă ne-am dat silință să trăim bine, și popōrele balcanice din partea lor încă și-aū dat silință se trăiască bine cu — Rusia. — România încă e fōrte mulțumită cu noi, mai ales, că Românii de sub corōna s-tului Stefan sunt tractați cu dragoste și iubire din partea fraților magiari. Și deacă agerile prevederi ale diplomaților nostri nu ne înșală, România are să fie alătura cu Ungaria într'un eventual rēsboiū, mai ales deacă evul mediū s'ar re'ntōrce cu emigrațiunea popōrelor.

Rusia.

Corectitatea acestei țeri e mult aprețiată de întrecaga diplomație a lumii. În deosebă Statele unite din America sunt fōrte mulțumite cu purtarea leală a ei. S'aū convins adecă — ȓice-se — pe deplin, că Rusia mărire teritorială nu intenționează cu periclitarea hotărēlor statelor sale. — Turcia încă îi păstrează o adevărată simpatie, și numai acel simplu malheur o mai consumă, că Alah nu o șterge odată pentru veci-pururea din harta Europei și a Asiei.

Anglia.

Relațiunile ei, în special cu Rusia, ar fi cele mai frumoșe, deacă dracul nu și-ar fi virit cōda și acolo. Doi cocostērgi aū ochit o brōscă în Asia și ar da-o ei ambiū pe cinstitele canale ale gâtlegelor, dar se tem reciproc și deocamdată se prefac a nu-o fi observat, ci manevrează din piciorōnge în jurul lacului, iar colosalii grumăzoci îi încōrdă mereū pieziș, și spre brōscă și spre adversar. — Care o va apuca, nu se pōte prevedea încă, dar să pōte întâmpla, că la fine ambiū să se flocăiască, cât se sune într'o urechiē tōte clopoțele Pekingului și ale Nankingului. — Turcia și în ȓiuă de Vineri îi pōrtă Sâmbetele și se jōră pe fezul lui Mohamed și pe turbanul lui Bajazzid, că numai primul acord în „concertul european“ să sune pe dipla Angliei, apoi și dēnsa are să-i tragă cu arcușul pe brugăul ei cel mare.

Turcia.

Nimbul politic al Turciei s'a restabilit perfect de la rēsboiul ei cu Grecia. Europa s'a convins acum despre distinsele ei calități superioare inferiorității, precum sunt: prostia și slăbănogia Grecilor, neînțelegerea popōrelor și continua hârjoneală jalusă a țerilor de a nu apuca să hățească una mai mult decât ceialaltă. Grație acestor calități superioare a Turciei, că n'a devenit încă o mortăciune gustușă, de la care să se hățuiască tōte fiarēle Europei.

Grecia.

Situațiunea internă a Greciei nu mai lasă aprōpe nimica de dorit. Finanțele nu daū mult de gândit. Ad-

ministrațiunea internă s'a ușorat binișor, că o bună bucățica de pământ e dată în alte mâni să o administreze.

— O, dar Creta! — se tânguiește Grecia, — Creta! Pe gloria lui Miltiade, Temistocle, Alcibiade și Leonida, tot nu are să rămână pe vecie în stăpânirea fezului!... Nu! Căci după gând și voință, aceasta de mult aparține Hellasului!... Înțedar aș se mai fie întruniri de flote europene, căci Creta tot a noastră are se devină!

— Și va! ce sacrilgei de la „Europa civilisată“, ca să oprească în drum pe un popor glorios din calea lui spre civilizațiune!?!...

Grecia a uitat însă un lucru mic: Când un câne mic a dat undeva preste un osuț și începe a rōde pe el, vin alți câni mari, cari apoi nu numai că-l răpesc osul pe sama lor, dar i-l mai și flocăiesc, de nu se împătură la vreme. — Să mângăie însă și cânele cel mic cu speranța, că va crește și el odată mare, iar cei mari pe atunci vor mai îmbătrâni, apoi le va întorce el imprumul, las 'numai să fie „concert“ ori „concert“!!!

*

În definitiv, va să dică, — cum ar dice diplomații, când spun ceea, ce nici ei nu o cred, — „concertul european“ în politica esternă e aprópe arangiat. Și va fi vestit de minunat, când debutanții vor începe se sune pe toate corțile și instrumentele lui căpătuite cu prav de pușcă.

Vă salut fraților domni și domnilor frați!

Mărturisire sinceră.

Lila: Cum ești indestulită cu bărbățelul?

Miți: Ah, dragă, e un bărbat de model, plăcut, compesant... Înădevăr așa de mult i-l iubesc, ca și cum nici nu m-ar fi bărbat.

Advocatul Dr Hodoronc la tribunal.

— Perle iuridice. —

— Onorat tribunal regesc! Ce credeți, vinovat pōte fi clientul meu de delictul omorului, când el a împușcat pe victima George Vulpe? El a împușcat o vulpe și astfel cel mult numai pentru esces de vĕnat pōte fi pedepsit.

*

— Horrendu dictu! Domnul procuror crede, că un avocat nu a învățat aceleași prostii la universitate, ca d-sa!?

Rog achitarea totală a clientului meu pe basa grobianității d-nului procuror!

*

— Onorat tribunal! E adevăr, că clientul meu a bătut pe acusator, dar rog a se considera, că acesta insultându-l, a aprins mânia în clientul meu, drept ce

rog a se pune sub acusă și acusatorul pe basa §-lui 422 al codului penal pentru delictul aprinderii!

*

— Sentința onoratului tribunal trebuie respectată și executată, dar nici decum nu-mi pot esplica, cum să pot eu esecuta sentința onoratului tribunal regesc, prin care mi-se judecă 200 fl. spese în contra clientului meu, când pe acesta mi-l închideți pe 20 de ani?!

Bîata vulpe.

Pantofarul: Ce mai vreți cu mine? Dōră nu vreți să beliți două piei de pe o vulpe!

Esecutorul: Nu; fără deacă e vulpe, mai ăntăiu o despoiem de pĕr și numai după aceea de piele.

Lucru ciudat.

— Dar ție ce țî-a adus colonelul când s'a re'tors de la băi?

— Mie? Nimica.

— Nici mie! Lucrul e de tot ciudat: vine de la băi și totuși e — „schmuzig“.

La situație.

Pe de-o parte doctor Raț
 O înhață de un braț;
 Dară Lucaciū nu o lasă,
 Vrea s'o ducă el acasă.
 Astfel biata, făr' noroc,
 Trebuie să stea 'n loc.

Vulturul: Ce faceți, oameni buni? Deacă voi o trageți cu puteri egale unu 'n dreapta, celalalt în stânga, atunci se nu vă mirați, că *nu pôte merge înainte*, fără trebuie să stea locului!

Finanțul „omenit“.

— Anecdotală populară. —

Popa Machi, om vestit
 Și în toate pricopsit;
 Om de treabă, om cu dare
 Ce 'mpărțea la fie-care;
 Cine pe la el dădea,
 Seros, flămând nu eșia:
 — Poftim, frate, mîncă brînză,
 Că-ți face bine la rînză;
 Ori pofteste, ici, salam,
 Mîncă frate, veți, că am!
 Precum mi-a dat Dumneșeu,
 Așa dau, frate, și eu!
 Și-apoi un pocal de vin
 Să fie treaba de plin! —

Așa făcea popa Machi
 Cu creștinii „puii taichi“,
 Așa era el dedat
 Cu sătenii lui din sat.
 Dar odată a pățit:
 Un finanț 'l-a păcălit.

*

Ședea popa pe o ladă
 Afară, cum ieși la stradă,
 Și sugea fumul cel bun
 Dintr'un cămiș de alun,
 Când iată, că dinspre șanț
 Aduce dracu-un finanț;
 Și finanțul, om isteț,
 Strimbând din nas ca-un mistreț,
 Simți, că fumu-i curat
 De tutun — *nefabricat*.
 Deci spre popa 'naintează,
 Să pune și-i grătulează.
 Iar popa, galant s'arată,
 Îi dă vin până s'embată,
 Și la plecare, de drum
 Îi dă și-un pumn de tutun.
 Finanțul când vede lada
 Și 'n ea tutun cu grămada,
 Dice:

— Dămne, tacă că-i bine,
 Aici am să trimit mîne
 Pe domnul respicient,
 Căci el e al nost sergent,
 Apoi, eu dór'am jurat
 Să spun unde, ce-am aflat;
 Și-apoi nu sum eu de vină
 Deacă popa mi-l dă 'n mîna?!...
 Tutunul o să-i luăm,
 Pe de-asupra să-i mai dăm
 O amendă să plătească,
 După legea finanțască!

*

Mîne ți din meați în seară,
 La popa trei finanți iară
 Vin și-i strigă:
 — Fără șagă
 Să ne dai lăduța 'ntreagă,
 Că poruncă ni s'a dat
 S'o scótem noi de sub pat! —
 Popa 'ncepe a glumi
 Și la masă a-i pofti,

Dar finanții nu primesc,
 Făr' iaș lada și pornesc,
 Ca slujba se-și îplinească,
 După legea unșurească.
 Popa stă ca și trăsniț,
 Veșendu să păcălit.
 Mai fost'au la el în casă
 Omeni mari de vișă-aleasă,
 Inșpectorî, solgăbirău,
 Și mai știe Dumneșeu
 Căți flămênđi s'au săturat
 Și cu vin s'au adăpat;
 Din tutun toți au fumat
 Și toți fôrte 'l-au lădat,
 Dar în lege nu 'l-au dat.
 Și când colo, ce să veți?
 Un finanț cu haine verđi
 Vine, mîncă, bea, să 'mbată,
 Și te dă în judecată.
 — Vai, tu finanț blăstemat,
 Ore mai stai mult în sat?! —
 Dice popa 'n gândul seú,
 Necăjindu-să mereú.

Bietul popă ce să facă,
 De necaz ca să-i mai treacă?
 Merge la finanț acasă
 Și-l găsește după masă
 Și mi-l rógă prea frumos,
 Ca să-l lase mai pre jos
 Cu pedeapsa, că-i prea mare
 Pentru 'ntăia întempleră.
 Dar finanțul nu-i finanț,
 Ca se mi-l lase din lanț:
 — Eú pe lege am jurat
 Și după lege-am lucrat,
 Decî cei patruđeci de loși,
 Placă și-i plătește toși!

*

Plătind popa totă suma,
 A dat cu finanțul mîna
 Și s'au pus iar la bun rost
 Ca-și când nimic n'ar fi fost.
 Trece ađi și trece mîne,
 Ei se petrec fôrte bine;
 Când la unul, când la altul
 Fac la chef de sună satul.
 Trece-o lună, ba trec două,
 Ba să nu mint, trec vr'o nouă
 Și finanțul a uitat
 De tutunul cel luat,
 De necazul ce-a făcut
 Popii, ca bun cunoscut.

(Va urma.)

Afurisismă internațională.

O damă spaniolă și să nu știe limba spa-
 niolă: *e cu neputință*; o engleză și să nu știe
 englezește: *e imposibil*; o franceză și să nu știe
 franțuzește: *absurditate*; o nemțică și să nu
 știe nemțește: *unmöglich*; o unșuróică și să
 nu vorbească limba lui Tuhutum: *vorbe góle*;
 dar o româncă și să nu știe românește: *no!*
acesta e dóră un lucru fôrte natural!

Novelă „fin de siècle.”

Povestire spaniolă-românească,

de

R. S. și A. C. D.

Concluziune.

De atunci a trecut două luni. Gligor și Susana s'a cununat deja și ați sunt fericiți. Dar chiar și în ziua nunții, Gligor era încălțat cu cismele acelea, cari îi făcuseră atâta neplăcere. După aceea însă le-a așezat în o lădiță și ați le conservă în un unghiuleț a odăii.

Cetitorul: Dar, ce drac de novelă e aceasta? Se începe cu sfârșitul? De unde să știu eu cine-i Gligor ace'a și cine e Susana, și ce fel de cisme erau acele, cari îi făcuseră atâtea neplăceri și pe cari acum Gligor le păstrează ca pe niște mōște?! N'am nici idee!

Noi: Mi'i de scuze! În grabă am dat tipografului sfârșitul novelei și acum ce se facem? Scuză-ne!

Cetitorul: Ei, dar d-vōstră vē bateți joc de cetitori!

Noi: Regretăm foarte mult, dar eram din cale afară distrași . . . Dōră d-ta n'ai fost distras nici odată?

Cetitorul: Am fost, cum nu! Dar ce veți face acum?

Noi: Ști ce? Acum tot atâta, deacă s'a întemplat așa, fie! Să publicăm întreaga novelă de-a întōrsele, adecă de la cōdă spre cap, că și așa novelele moderne n'aū nici început nici sfârșit, le putem începe ori din nainte, ori din napoi, tot atâta. Să facem proba.

Cetitorul: Bine! Fie așa dară!

Capitlul IV.

Reîntorcându-se acasă Gligor, a intrat pe la economă. Aceasta cum 'l-a vădūt, a înmărmurit!

— Pentru Dumneđeū, cucōnă, ce s'a întemplat?

— Mai întrebă? . . . Dar nu ai observat, că ești încălțat cu cismele mele de serbătōre?

— Ah! A d-tale sunt aceste? Chiar a d-tale?

Și atunci Gligor și-a întors capul într'o parte și a suris, gândindu-se, că ce picior mare pōte avea femeea aceasta, de i-sē potrivește și lui cismele ei! Ca s'o mângăie însă pe economă și s'o facă să creadă, că nu e decăt o greșeală la mijloc, a adus de la hotel o friptură bună și a invitat'o și pe ea la omenie.

Preste câteva zile a făcut Susanei vizită și fata 'l-a primit foarte bine.

În sfârșit, într'o seară, Gligor s'a dus la plimbare încălțat iară cu cismele acestea, pe cari economă i-le-a vëndut ieftin, s'a întâlnit cu Susana, a vorbit cu ea și . . . a ajuns la fericirea aceea, pe carea de atâta timp o aștepta . . . ea i-a conces s'o pețească de la tatăl seū.

Tatăl fetei și-a dat consimțemētul, că îndată ce Gligor i-și va fi terminat studiile, să pōtă lua în căsătorie pe Susana.

E drept, că până atunci mai trebuiaū încă vr'o doi ani, dar ce nu pōte face dragostea? Gligor s'a pus

la studiū, ziua și noptea, și aceea ce ar fi trebuit să facă în doi ani, a isprăvit în două luni.

Cetitorul: Slab lucru! Nici acum nu știu mai mult ca mai nainte.

Noi: Nu-ți perde răbdarea! Citește și capitlul al III-lea și vei ști mai mult.

Capitlul III.

Eșind din casa aceasta, unde a fost primit așa de bine, Gligor a luat'o cătră casă. Tulburat însă așa de mult de celea întemplate, bietul a devenit foarte confus, și în confuziunea aceasta, în loc să fi deșchis ușa casei unde locuia, a deșchis ușa casei de vis-à-vis și intrând în lăuntru, a urcat treptile ăntăiului etagiū. Aici, odată 'l-a apucat cineva de guler și privind furios la cismele lui, a deșchis ușa unei odăi și 'l-a trântit în genunchi înaintea unei cucōne urite și bētrâne.

— Mai pōți nega, că străinul acesta nu e aman-tul tēu? — sbiera omul cu privirea furiosă.

— Ce vorbești, Spiridōne? — respunse femeea surprinsă, — căci dōr' nici nu-'l cunosc pe domnul acesta!

— Cum? Nu-'l cunoști, și el e vecinul nostru?

— I-ți mărturisesc, că nu-'l cunosc! Dar ian spunem-i, cum vii tu la presupunerea, că tinerul acesta . . .

Taci, nu încerca să mai negi! Aci e dovada cea mai grozavă în potriva ta . . . uitē, cismele acestea! Nu ți le-am dăruit eu ție acestea la ziua onomastică, și acum, cum ajung ele, că ștregarul acesta să le pōrte spre desonōrea mea? . . .

— Dar domnule, cismele acestea, — începe bietul Gligor spăriat, — cismele acestea . . .

— Nici o vorbă! . . .

— Cismele acestea, — continuă soția lui Spiridon, — le-am cinstit îndată cucōnei Raveca Gurăjimbă, carea șede în față și închiriează odăi tinerilor.

— Minți! — gândi în sine Gligor, — nu sē pōte, căci ele dōră și mie-'mi sunt cam strimte, și apoi piciorole tale trebuie să fie mai mari ca a mele.

Înțeleptit de esplicările soției sale, Spiridon dădu în sfârșit drumul lui Gligor, amenințându-'l cu aceea, că de va mai cuteza să-și mai pună piciorul în casa aceasta, i-'l tōcă 'n cap ca pe-un câne.

N'ai teamă, bade Spiridōne, bietul Gligor de abia s'a vădūt liber și s'a cărat, cât a putut de iute, cu tōte că i-ar fi plăcut sē-ți radă vr'o câteva pentru ofensa ce i-a făcut, suspiciōnându-'l că să iubește cu . . . brrr!

Ajuns în stradă, Gligor a voit să-și dea samă, cum a putut ajunge el până acolo, ca să intre în casa aceasta, și privind spre casă, a vădūt, că în al 2-lea etagiū a ei șede scumpa lui Susană, și fiindcă tōtă ziua tot la ea s'a fost gândit, nici o mirare, că aprōpe fără voie a intrat în lăuntru.

A suris una și apoi a trecut la cuartirul seū. Câte întemplări într'un timp așa de scurt!

Noi: Ei, ce dică, iubite cetitor, înțelegi ceva?

Cetitorul: Fōrte puțin.

Noi: Citește numai cu atențiune și capitlul al II-lea și vei înțelegi mai mult.

Capitlul II.

Gligor a grăbit cătră cuartirul seū.

Iubita i-a rămas pe promenadă și numai acolo putea s'o întâlnească. A încălțat în grabă mare cismele,

cară i-au căzut în mână: erau niște cisme mici cu vârfuri ascuțite. Nică o supărare! și apoi a reîntors pe promenadă, unde s'a și întâlnit cu iubita lui Susana și cu tatăl ei.

Nu știe ce să facă, că fata să-l observe că e cu alte cisme?! S'a plecat odată și și-a bătut praful de pe ele, dar de giaba! Susana se făcea că nu observă cismele acelea așa de frumoase! Nu știe deci ce să mai facă! De-odată, așa, cum mergea înaintea tatălui Susanei, s'a făcut că se împedecă, și dă cu piciorul drept înapoi. Dar chiar în acel moment, tatăl Susanei păși și el cu piciorul drept înainte; piciorile se întâlnesc, să lovesc, și ei cad ambiți grămadă.

Ce a mai urmat după aceea, Gligor n'a știut; s'a trezit de abia într'o crișmă.

— Unde mă aflu?

— Într'o ospetărie de-a promenădii.

— Și cum am ajuns eu aici?

— Iată cum: ai amețit pe promenadă și ai căzut grămadă, noi te-am adunat de jos și te-am adus în lăuntru.

— Vă mulțumesc din inimă! — apoi dă să iese.

— Bine, bine, cucóne, dar nu ne plătești nimica?

— întrebă crișmarul.

— Să vă plătesc? Eu credeam că fapta aceasta e un act de marinositate din partea d-vóstră! — și scoțând un zlot și o pesetă, chiar atâta l-a costat dorința de a-și arăta cismele cuconiței Susana.

Cetitorul: Termina-ți acuma, oră mai bine începe-ți novela cum se cade, să o pot barem înțelege!

Noi: Capitlul I va lămuri tóte.

Capitlul I.

Gligor era student în drept, iar Susana o fată ca și un inger.

Gligor privi într'o di pe fereastă și vedu în față o fată... pe Susana. E de priceput, că îndată s'a îndrăgostit de ea.

Câteva zile se înțelegeau numai prin semne, căci altcum nu puteau, și ambiți așteptau cu neastâmpăr când să și pótă vorbi.

Susana era puțin cam cochetă, oră mai bine, cam nebunatică, ca tóte fetele mai moderne și i-și avea ea caprițele ei. Închipuiți-vă, pentru că piciorile erau totul! Mai întâiu ea să uita la picior, și nu s'ar fi putut îndrăgosti în vr'unul cu picior mare și diform. Iubitul ei nu putea să aibă, decât picior mic, frumos și încălțăminte moderne.

Într'o di, Susana merse la plimbare cu tatăl ei, un căpitan de artilerie în pensiune. Ea avizase de altcum pe Gligor prin semne, că unde merg. Acolo căpitanul se întâlni cu un vechiu prietin, cu care încinseră o conversație interesantă și în chipul acesta Gligor putea să se apropie fără nici o teamă de Susana.

Dar de abia se apropie de ea la câți-va pași, Susana i-l și apostrofează:

— Domnule! D-ta ești cavaler? Așa vrei să vorbești cu mine? Mie m'ar fi rușine să me prezint...

Gligor se privi din cap până 'n picior?...

— Nu veți, că ghetele 'ți sunt sparte?...

Cetitorul: Și ce titlă are nenorocita asta de novelă?

Noi: Ai dreptate! Titlă trebuia pusă în fruntea capitlului I, iată dar și titlă:

O PĂRECHIE DE CISME.

Povestire spaniolă-românească,

de

R. S. și A. C. D.

Noi: Te rugăm, iubite cetitor, recetește încă odată novela, de asta-dată însă de din-napoi înainte și te vei convinge, cât e de frumosă!

Cetitorul: Să o mai cetesc și a două oră?... Dómnne ferește!... Și odată a fost prea mult!...

Ingratul.

Nasovicu: Ce-ți înholbi ochii așa de tare spre mine, mă Pipălăcule?

Pipălăc: Mă tot mir, frate, ce om ingrat ești față de bunul Dumnezeu!

Nasovicu: Ce, mă, ai nebunit dóră?

Pipălăc: Ești ingrat, și-ți dic încă de o sută de ori, că ești ingrat.

Nasovicu: Cum? De ce?

Pipălăc: Tu ar trebui, că în loc să faci paradă pe stradă, să te retragi în vr'o mănăstire și să mulțumesti bunului Dumnezeu.

Nasovicu: Ce să-ți mulțumesc?

Pipălăc: Pentru că te-a făcut om, și nu bircă.

Nasovicu: Apoi? Și deacă de pildă m'ar fi făcut bircă?...

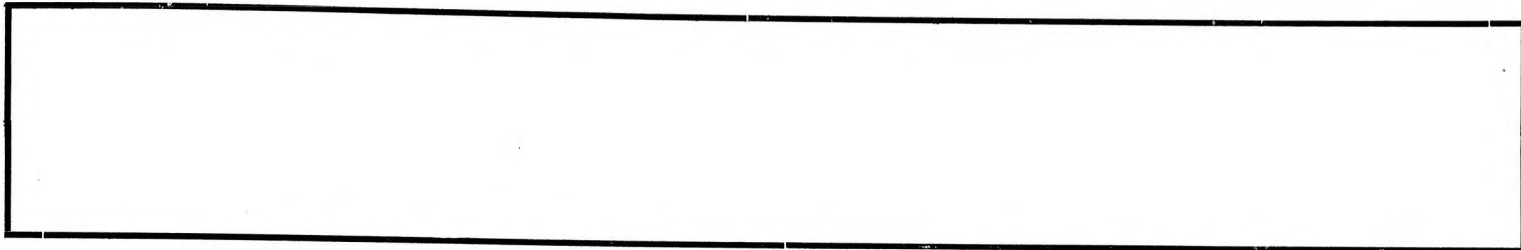
Pipălăc: Atunci ai perî de fóme, nenorocitul!

Nasovicu: Pentru ce?

Pipălăc: Pentru că n'ai putea paște — de nas!...

Icône din parlament.

I.

Galeria parlamentului din Budapesta, când deputatul Culița Sierbanu *e absent*

II.

Galeria parlamentului din Budapesta, când deputatul Culița *e de față.*

Un răsunset.

(Cătră colegii mei preoți.)

Dragi colegi!

Cine vrea să aibă bine
În anul ce-acuma vine,
Să grăbească, să proheze
«Vulturul» să-l aboneze!

De vrei să fi sănătos,
Și 'n totdeauna *voios*,
Atunci nu întârșia
„Vulturul” de-al abona!

Deacă dorești, decî de mii
Să câștigi în loterii,
„Vulturul” de-î abona,
Sigur, că vei câștiga!

De vrei, ca să ai în casă
Multe bunătați pe masă,
Lapte dulce și smântână
Și jîntiță de la stână.

Pivnița plină cu vin,
Nectarul cel mai divin,
Grânele frumoșe, verșii:
«Vulturul» sê-l abonezi!

Știți, că și eu am probat,
«Vulturul» am abonat,
Și *de-atuncîa*, ce-am dorit,
Tote mi s'au împlinit.

Valdhid, la 1|13 ianuarie 1898.

T. Borza, preot român.

A f f a i r e.

Cetitorul; Fire-aî al dracului, Vulture!*Vulturul*; Asemenea.*Cetitorul*; A, ce obrăznicie! M'aî ofensat!*Vulturul*; Ca și cavaler, cred că î-ți vei ști dato-
rința. N'aî decât să mă *provoci* prin șeasă zloți, iar eu
î-ți voi sta la dispoziție un an de zile.

Interwiev.

(Făcut de d-nul Hilarion Scriba, archipăsăresc raportor al «Vulturului»).

La Goldstein Számi.

Eü: Am onóre, magnifice domnule!

El: Eü nu prea.

Eü: Am venit.

El: Véd.

Eü: Am venit să vă interwievez.

El: În calitate de vicar?

Eü: Dómne ferește!

El: În calitate de profesor emerit?

Eü: Nicî.

El: În calitate de sinodalnic, orî congresualnic țipat?

Eü: Nu.

El: În calitate de agent al guvernului?

Eü: Ne apropiem.

El: Aha! Așadară în calitate de deputat guvernamental?

Eü: Aî ghicit.

El: Ocupă loc. Staū la dispoziție.

Eü: Ce cređi, magnifice, despre guvernul actual?

El: De model! Non plus ultra! Nicî închipuí nu sē pôte mai bun...

Eü: De dat dracului.

El: Pardon! Nicî închipuí nu sē pôte un guvern mai bun și mai drept.

Eü: Ei bine, magnifice, dar nu veđi, cum ne-a luat tóte drepturile?

El: Ei bine, dar d-ta nu veđi, cum apoi în schimb ne-a dat mai multe datorințe?

Eü: Pare-mi-sē, măria-ta aî visat rēū ađi nópte!

El: Nicî că am putut visa, deórece tótă nóptea am făcut chef în...

Eü: În capitala Bulgariei?

El: De unde? În Pesta, la tata-Bánffy.

Eü: Și ce a-ți beut?

El: Nu te împórtē! D-ta, ca raportor a unei foî serióse ca „Vulturul“, ar trebui să fî mai serios.

Eü: Și ce părere aî despre Rus?

El: Mî-a fost discipul, prăpăditul, în Arad; iar acuma ar vrea să mă zugrume.

Eü: Nu de Rusu-Șirianu te întreb, fără de Muscal.

El: Pardon, eram în rătăcire; dar în fine tot-atâta, nici Muscalul mai bun ca Rusu și viceversa.

Eü: Cum înțelegi, magnifice?

El: Natural! Rusu, ingratal discipul ar vrea să mă zugrume, iar Muscalul, ursul alb de la nord, ar vrea să ocupe Bulgaria.

Eü: Ei bine, magnifice, dar ce te împórtē chestia bulgară?

El: În diplomație sunt secrete, pe carî d-ta, cu mintea crudă nu le poți cuprinde. Pe mine mă împórtē chestia bulgară; mai ales de la mórtea lui Stambulov și a lui Komlusov cū am legăturile mele diplomatice cu Sofia, capitala Bulgariei.

Eü: Pardon, dar eü încă aș vrea să intru în secretele măriei-tale diplomatice-bulgare.

El: Pune-ți pofta 'n cuiū!

Eü: Permite-mi a te întreba, ce scop urmărești prin ținuta d-tale?

El: Scop.

Eü: Ce scop?

El: Epi-scop! Înțeles'aî?

Eü: Știu tot! Mai aî ceva de spus?

El: Pe Iustin Ardelean și pe Rusu-Șirianu îi dau dracului.

Eü: Și măria-ta?... Tres faciunt collegium!

El: Afară!

Eü: Mē recomând!

El: În știrea dracului!

Eü: Asemenea!...

La Rudow de Brandenburg.

Eü: Bună ziua, d-nule doctor!

El: Guten Tag!

Eü (îi arat pe semne că nu știū nemțește): Nix deutsch!

El (mē înțelege și începe românește): Șede dum-nata. Cu ce pôte io servește?

Eü: Am venit să te..

El: Striga dumnata mai mare!

Eü: Am venit să te interwievez în chestia cu Francezii.

El: Și mai mare!

Eü (din respuseri): Ce aî d-ta cu Francezii?

El: Da, io mutat numa la tomna fost una an di la Ucuriș.

Eü: Nu asta vreū să știū, fără aîa, că de ce ești d-ta dușman al Francezilor?

El: Cel mai bun gimnastica este taiat la lemne.

Eü: Pardon, d-nule, dar d-ta nu auđi bine!?

El: Și gimnastica e pentru mine.

Eü: D-ta n'auđi nici când tună!?

El: Sănătate bună!

Mânile popii.

— Snóvã din popor. —

Când făcut'a Domnul sfânt
Lumea și acest pãmânt,
Tot atunci spun, c'a făcut
Și pe popã. Dar a vrut
A-l deosebí în ceva
De mulțime. Și așa —
Domnul — ce sã socotí ?
Trei mâni popii-dãruí :
Dóuë mâni **pentru luat**
Și a treia — **pentru dat.**

Maí pe urmã, aní trecënd,
Popii — nu știu cum și când —
(Este mult de-atunci, socot),
Spun, cã-o mână chiar de tot,
Chiar de tot i-s'a uscat,
Și anume : **cea de dat.** —
Și de-atuncia popa mână,
Tot ca ceíalaltí Români,
Are și el, numai dóuë ;
De luat îns' amëndouë.

P. Dulfu.

Afurisãniile jupãnului Schmerzenherz.

— Se da thu di lucru la procuror-leben !

— Și temnicerul din Gherla se dee di lucru la thine !

— Tischleru se ia mësura di pi thine !

— Se fi thu di acu nainti redactor la „Dreptatea“ !

— Dakter-leben se prindã *raii* de la thine din stomache !

— Se dormí thu in podure și dooi urși se dee la thine serenadã !

— Se fi thu nexul causal dintre dooi lupi torbați !

— Prunchele tho sã se convingã, che la noi esistã omorul ritual !

— Se vorbasche popa in numele tho !

— Se capeta thu diplomã cu marginele negru !

— Se scapa thu ca prin o minune din undele mării !

— Și biografia tho se întrecã pe alui Robinson-leben !

Mângãiere.

Dómna Silberkopf (plângënd) : Vezí nũma thu, Cobileben, dómna Lilienduft are on pãlãrie noũ și io nu am.

Silberkopf : Ce plunge thu pintru aceea ? Che dórã dache dómna Lilienduft ar fi nevasthe meũ și thu alui Lilienduft, atunci acuma ea ar plunge che thu aĩ on pãlãrie noũ !

La tribunal.

Președintele : Recunõște, și te asigur, cã maí ușorã 'ți va fi pedeapsa !

Acusatul : Cine maí știe ! . . .

Președintele: Tot și așa înzădar vei nega; aici e protocolul ce s'a luat cu d-ta imediat după ce ai fost prins!

Acusatul: Protocolul poate fi și fals.

Președintele: Dar e subscris de d-ta.

Acusatul: No, atunci — *plane* e fals.

Dator la toți și la toate.

Croitorul: No veți, d-nule Cărligonț, mie nu-mi plătești pentru haine, iar aici în birt trăiești domnește, mănânci boierește și precum ved, ești deja la a șeasa halbă de bere!

Juristul: Cu aceasta sum dator sănătății mele.

Croitorul: La naiba! Încă și sănătății ești dator?

Instrucție militară.

Sergentul: Te întreb, infanteristule, ce ai face tu, când ai sta într'un birt, unde civilii se încaieră la o bătaie?

Soldatul: M'aș băga între ei ca se-î despărțesc.

Sergentul: Dămne ferește! Lasă-î să se tóce 'n cap! Soldatul n'are să se amestece în afaceri civile. Tu n'ai avea decât să-î cauți de treaba ta, adevă: să-î bei beutura, vinul, sau berea de pe masă și să te depărtezi la moment. Înțeles-ai?

Soldatul: Înțeles, d-nule sergent.

*

Soldatul sta tocmai în birt, când niște civilii, de la o altă masă încep a se certa, urmând apoi o bătaie strașnică. Venindu-î în minte porunca d-nului sergent, trece la masa litiganților,

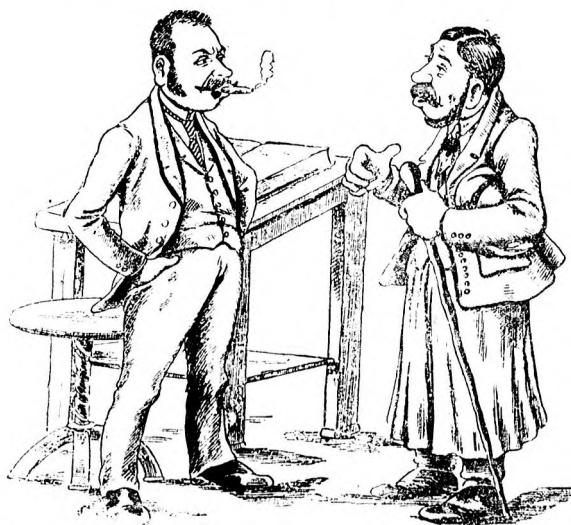

le bea totă beutura de pe masă

și să depărtează la moment.

János bácsi, pricopsitul.

János bácsi: Jó nap Isten, la domn fișcalis!

Advocatul: Să trăiești Ianoș! Am studiat bine procesul d-tale, dar n'am speranță să-î putem câștiga la *tribunal*; poate însă, că la *tabla regească* da!

János bácsi: Az áldójat, terremtette! Atunci fi mai bine se probam numai la *tabla dreceasca* și se lasam la dracu pe *trigon ala*!...

Ce e purcelul ?

— Deu, că mare purcel ești tu, dragul taichiilor !
Știi tu ce e purcelul ?
— Copilașul porcului.

„Î-ți dau eu ție să flueri în biserică !“

Să vă istorisesc, de unde a resărit dicala aia, că :
„Î-ți dau eu ție să flueri în biserică !“

Era o zi de serbătoare mare.

Mitru *Surdu* venise la biserică și aflând un scaun gol pe partea dreaptă, se duse în el.

Nu trecu mult și intră în biserică și Toma *Buzatu*. El se duse la locul, unde ședea de regulă când venia la biserică, și adecă tocmă lângă scaunul, ce-l ocupase Mitru *Surdu*.

Mitru *Surdu* se purta în biserică ca un adevărat om evlavios. Când vedea, că alții cântă, căsca și el din gură, când alții făceau cruce, făcea și el asemenea ; imita, căci — uitasem să vă spun — nu auzea mai nimica. De aceea îi și diceau „surdu“.

Nu ca Mitru *Surdu* se purta Toma *Buzatu*. Acesta, mai môle de fire, sta ca un butuc și numai din când în când i-și deschidea gura, apoi liniștit i-și stringea pungă buzulei de două degete de late.

Mitru observă în purtarea lui Toma, în stringerea buzelor lui, ceva necuviincios pentru locașul în care se afla, și de aceea, într'un moment, când totă biserica cânta, și când *Buzatu* iar și-a adunat buzule la-olaltă, indignat, rase lui *Buzatu* o palmă.

— Pentru Dumneșeu, ce faci, vecine Mitre ? — întrebară câțiva din apropiere, cari puseră mâna pe *Buzatu*, ca să nu se întempele o încăierare în biserică.

— Î-ți dau eu lui se fluere în biserică ; nu l-ai aud, rogu-vă ? — întreba Mitru, indignat.

Omenii, cari știeau că *Surdu* e și *surd*, și că *Buzatu* mai totdeauna i-și ține gura ca și când ar vrea să fișure, începură să ridă . . . și de-atunci e prin *Banat* dicala : „Î-ți dau eu ție se flueri în biserică !“

Mutul.

Partea serioasă.

Tuturor abonenților se le
dorește din inimă :

An nou fericit !

Vulturul.

Catra onoratul public Românesc !

Cu numărul de față dechidem abonament nou pe anul 1898, prin ce «*Vulturul*» intră în al 7-lea an al existenței sale. Rugăm deci stăruitor pe toți acei on. domni și dame, cari au primit n-rul de față, se binevoiască a ne incuragia, abonând fôia noastră, iar noi promitem a le tinde în schimb multe ore plăcute, mult haz, rîs și veselie prin ea.

On. public, credem, va știți câte gresăli întimpină ați edarea unei foi române. Duple sunt acelea gresăli mai ales aici, la extremitățile părților locuite de Români. Drept ce, pentru ca se putem înălătura barem în câteva pedecile și gresăli ce ni se opun, avem lipsă numai și numai de *sprijinul on. public românesc*, într'acui serviciu suntem. Rugăm deci cu insistință pe fiecare cetitor al acestui număr să binevoiască a face o mică propagandă între cunoscuții și prietenii se în interesul „*Vulturului*“, care prin ajutorul lui Dumneșeu, și buna-voința publicului românesc a isbutit a intra în anul al 7-lea.

«*Vulturul*» va apărea și de aci înainte în fiecare Duminecă, iar prețul lui va rămânea tot acela care a fost pân'aci, adecă :

pe un an = 6 fl.

» 1/2 de an = 3 fl.

» 1/4 „ = 1 fl. 50 cr.

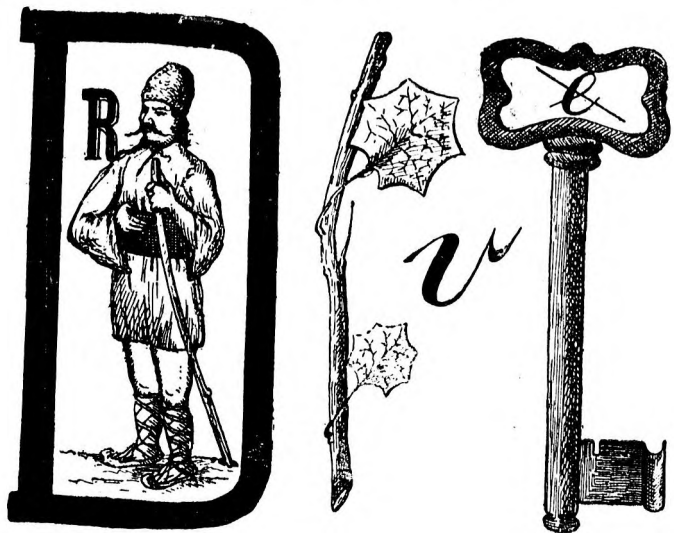
Astfel nimenea nu pôte dice, că fôia ar fi prea scumpă, deoarece nu există nici o fôie umoristică-illustrată mai ieftină ca a noastră, drept aceea nici favoruri sau scădeminte din prețul regulat al abonamentului nimeru nu se pôte face.

Referitor la ținuta noastră pentru anul viitor, notăm, că ne vom ocupa mai mult de satirisarea și ironisarea politice interne, de sbicuirea slăbiciunilor generale, etc. Vom aduce în fiecare număr o mulțime de glume, anecdote populare și alte lucruri pline de umor și satiră.

„*Vulturul*“ va fi abundanț în cele mai escelente caricaturi : tablouri politice și sociale, ilustrațiuni ocazionale, escelent esecutate.

Vom încungiura spresiunile frivole sau de înțeles dubiu, așa, că fôia noastră se pôtă fie cetită cu plăcere și de dame și se pôtă ocupa loc în orî-ce salon.

Ghicitură ilustrată.

Între deslegătorii acestei ghicituri se va sorta o iconă foarte frumoasă și prețioasă (Răstignirea) în ramă aurită și de o mărime de $\frac{1}{2}$ metru pătrat.

Ghicitură.

Un archeolog făcând niște săpături științifice, a dat preste o tablă de piatră, pe care erau o mulțime de incipțiuni, parte întregi, parte șterse și nimicite de timpuri. Precum se poate vedea, inscripția e latinească; nu se poate însă constata, ce conținut are? Drept ce, numitul archeolog o pune la dispoziția publicului, crezând, că între ceilalți se vor găsi unii oameni isteți, cari vor deslega enigma:

Între deslegătorii se va sorta o carte foarte frumoasă.

(NOTA: Numai acei onorați deslegători pot lua parte la aceste sortări, cari sunt abonați la foia noastră. Terminul de deslegare: până inclusive 8/20 ianuarie a. c.)

POSTA REDACȚIUNEI.

X. (Câmpeni). În numărul de față nu s'a putut, dar la dorința d-voastră, pe carea o respectăm necondiționat, o să facem ceva în n-rul proxim. Înadevăr, regretabilă faptă, pe carea trebuie condamnată cu totă puterea cuvântului, ōre n'are cuconița respectivă pēr lung, că mintea scurtă e evidentă?! — Salutări multe și cordiale!

P. Dulfu. (București). Vē rugăm a primi și pe aceasta cale sincere mulțumite pentru cele trimise. Suntem mândri, că d-voastră, craiul poezilor umoriști, a-ți binevoit a ne promite

valorōsa colaborare, sprijinindu-ne astfel spiritualmente în-greua noastră muncă pe terenul literaturii umoristice.

V. Morariu. (Făgăreș). Scrisōrea cea lungă primită. Mulțumim pentru osteneală. De loc ce vom primi răspuns din partea părintelui Lucaciū, și-l vom comunica. — Salutare și Culiții!

Nicu (Făg). Vom alege din ele cele mai bune și le vom publica succesive.

D-nei Ves. C. (H.). Nicī idee! Jidani pentru aceea nu mănâncă carne de porc, fiindcă profetul Moise a condamnat canibalismul. Și deacă „arendașul“ d-voastră totuși o face aceasta, atunci el e un canibal veritabil.

D-șorei A. (S. N.). „Versurile“ d-tale sunt atât de drăgostose, încât culegătorii din tipografie nu le pot culege, fiindcă li se topește inima de un amor atât de ferbinte. Trebuie deci să le conservăm puțin în gheață înainte de a se putea publica.

R. A. (Bitolia). În Macedonia n'avem decât numai 9 abonați. Celor înșirați de d-voastră li se trimite numărul prezente. Mulțumim de interes. — Salutare!

Sultanului Abdul Hamid (Constantinopolea). Vē rugăm pentru grabnica trimitere a restanției. Majestatea Vōstră mai restați încă cu 25 de piastri, dar nu e mirare, fiindcă anul a fost prea rău. Vē rugăm însă, că îndată ce veți primi de la Grecia contribuțiunea belică, să ne trimiteți restanția. — Salutare!

D-nului Faure Felix (Paris). Regretăm, dar nu vē putem împlini dorința de a vē trimite „Vulturul“ pe așteptare, pōte numai așa, deacă prietenul d-voastră, Ţarul Nicolae I, va primi chizeșia, că ve-ți răspunde costul abonamentului, barem după culesul cucuruzului, când tosuși credem, că vi se mai nimeresc câteva parale. — Salutare!

Don Ramiro. Încearcă câte ceva pentru fiecare număr și te asigurăm, că nu-ți vom rămânea dator. Cele trimise sunt escelente. — Salutări frățești!

D-șorei E. P. (S.). D-nul D. Voniga e poet pensionat în Giula. Dintre cele mai frumoase calități a d-sale i-ți înșirăm: un cilindru antediluvian și un frac negru de culōre verde.

Ocupațiunea lui predilectă e fabricarea de „Dor și jale“, la care lucră cu sirguintă, mai ales decând și-a stins „Lumina“. S'ar și însura poetul nost, dar așteaptă ca să-i zborē fata friptă gata în gură. Adresa lui telegrafică e: D. V. in G., iar cea telefonică e: David Gyula. — La cerere, trimite fotografia gratuit și francat ori-căreia dintre ținele curioase. — Salutări archipăsărești!

N. N. Deosebirea e foarte mare și anume: națiunea magiară există în lege, dar nu există de fapt; iar națiunea română nu există în lege (în cea ungurească), dar există de fapt.

P. O. (C.). Negreșit, ne vom interesa și de afacerile d-voastră, dar de prezente nu ne putem ocupa de ele, avēnd lucru cu — alți blăstemați.

Quintus. Sunt prea slabe și nu se pot publica.

Sextus. D-ta încă semeni pe antecesorul d-tale.

Cic. Aū întârziat pentru n-rul de probă, dar în numărul proxim le vom publica cu tot dragul. Salutări căldurose!

Tuturor oșpeților sei Români le dorește:

An noī fericit!

Iosif Roth,
arend. cafen. „Arborele verde“.

Cel mai ieftin și cel mai bun

missir si bumbac

numai la

ORADEA-MARE,
în piața cea mare

FRISS ZSIGMOND

ORADEA-MARE,
în piața cea mare

Aici se află cele mai bune articole de Norimberga, precum și diferite alte articole de manufactură.

În ale missirului și bumbacului nici o firmă mai solidă, ca aceasta.

Oradea-Mare,
str. «Arborele-Verde» în
casa lui Diamandi

FLEGMAN ÁRMIN,

Oradea-Mare,
str. «Arborele-Verde» în
casa lui Diamandi

aduce la cunoștința on. public român, că la el se află magazinul principal a celei mai renumite pânze de

„L I L I O M“.

Totodată încunoștințează pe on. public, că orî-ce articole din bogata lui prăvălie, precum **IAQUETTE** și **GULERE** femești, tot felul de **STOFE** pentru haine femești, cea mai fina **MĂTASĂ**, etc., etc., le pune până la 1 ianuarie 1898 la dispoziția on public cumpărător

— **cu $\frac{1}{2}$ din prețul original.** —

Zedleck si Pontelli,

cea mai bogată fererie.

Oradea-Mare, strada Kossuth, dinspre piața cea mare.

Recomandă magazinul bogat asortat în următoarele articole: **instrumente de fer**, (cele mai bune pluguri, cose, grape, seceri, sape, securi) și **tote instrumentele necesare economiei**; **cuptore de fer**; vase pentru culină.

Tote acestea cu cele mai moderate pretiuri.

Servițiul prompt se asigură. Aici orî-ce ieftin și bun.

Fundată la anul
1844.

Fiul lui Berliner Jakob.

Fundată la anul
1844.

Mare magazin de ghete și pălării.

Oradea-Mare, strada „Arborelui-Verde“.

Cele mai bune și fine **ghete** pentru bărbați, femei și copii; mare asortiment de **albituri** bărbătești; diferite **pălării** bărbătești și pentru copii; **căciule**; **olorapi**; cele mai bune, ieftine și tari **coffere**; **paraplee** și **parasole**; **cravate minunate**.

Nicăiri mai ieftin ca aici.

Servițiu prompt de tot.